

Мирослава Миленовић

Заменица председника странке "Доста је било"

КО ЈЕ НАШ

ПОЛИТИЧКИ ПРОТИВНИК?

Централна тема политике ДЈБ је борба против партократије. Партократија је узрок свих проблема који муче Србију: партијско запошљавање, партијско правосуђе, партијска полиција, бузазерска економија, корупција, партијска култура, партијско образовање, партијски медији, партијско здравство, партијски спорт... Партократија уништава владавину права и сваку помисао на независне институције система, владавину закона и права.

На парламентарним изборима 2016. године покрет Доста је било је освојио 227.626 гласова, односно 6,02% од изашлих бирача. У Београду 93.644 односно 11,2% изашлих. Ти бирачи су углавном били апстиненти, односно људи који не би ни гласали да се није појавио ДЈБ. Са становишта апстинената, на тим изборима на нашој страни политичког спектра нисмо имали конкуренцију. За њих смо били практично једина опција за коју су уопште могли да гласају. Све остале странке су на политичкој сцени већ веома дуго, њихови лидери такође, и они нису више у стању да мотивишу

апстиненте да гласају. У ствари те партије и њихови истрошени лидери и даље генеришу апстиненте. Опозициони гласачи су и постали апстиненти управо због тих опозиционих странака и њихових опозиционих лидера. Оно што се десило после 5.октобра јесте једно огромно разочарење за све оне који су гласали за промене.

Међу гласачима ДЈБ на изборима 2016. године највећи број разуме да је ДЈБ дубоко антиестаблишмент политичка опција. Да ми заиста хоћемо да размонтирамо овај накарадни систем. Партијски паразитски систем који већ деценијама убија Србију. Да нас не интересује да отерамо Курту и да ми постанемо Мурта. Да нас не интересују привилегије. Да хоћемо једнака правила за све. Да хоћемо да укинемо партијско запошљавање. За разлику од других политичких опција, ми не желимо да дођемо на власт и да постављамо своје кадрове, који би били бољи од СНС-ових кадрова. Ми хоћемо државу у којој се људи запошљавају на основу конкурса, резултата рада, мерења радног учинка.

Ми хоћемо да нас воде најбољи. Да живимо у земљи у којој је најважније шта знаш а не кога знаш. Да партијска књижица, или "чланство у библиотеци" како је то звао Зоран Радмиловић у Радовану ИИИ, не буде једини начин да се добије посао.

Више нисмо једини нови на политичкој сцени, тако да они који су гласали за ДЈБ на претходним парламентарним изборима због тога што смо били једини нови, сада имају шири избор. Након управо завршених председничких избора, као што је било јасно и пре избора, формирани су или се најављује формирање нових политичких покрета. Јасно је да смо добили конкуренцију. Резултат ДЈБ на тим изборима не одражава нашу политичку снагу, јер ми на тим изборима нисмо ни трчали да победимо, трчали смо због туђег ега, трчали смо јер договор није био жељен, трчали смо ради подизања излазности, покушавајући да спречимо оно на шта смо упозоравали и што је било очигледно свима који нису гурали главу у песак: да ће Вучић победити у првом

кругу уколико не буде договора о једном кандидату. Нису желели да нас чују.

Ми ове црвене линије не видимо као политику. Оне су систем вредности, оно што нас чини оним што јесмо, оне су неупитне, оне су принципи од којих никада нећемо одустати. Оне странке које не поштују ове принципе или их нису поштовале док су биле на власти, те нису учиниле јасан заокрет и извиниле се грађанима, су наши политички противници. Ми мислимо да те и такве странке и њихови лидери треба да нестану са политичке сцене на следећим изборима.

Тек након поштовања црвених линија, поштовања темељних принципа, почиње политичка конкуренција. Политичка конкуренција значи да различите политичке опције које поштују црвене линије политике нуде грађанима различита решења за друштвена питања. Та питања су: како најбоље развити економију, здравство, образовање, културу, као и спољнополитичка оријентација земље, решавање питања КиМ, пољопривредна политика, заштита човекове околине, безбедносна политика, улога војске, организација полиције, изборни систем, државна управа ... Нормално је и пожељно у свакој демократији да грађани имају различите политичке опције са различитим идеологијама које кандидују различита решења за друштвена питања на изборима. Конкуренција идеја значи изнајлажење бољих решења за грађане.

Са политичком конкуренцијом сарађујемо по свим питањима која се тичу основних принципа и у којима нам се политике слажу. Са конкуренцијом имамо и велики заједнички задатак: да победимо СНС на изборима. То је предуслов да дође до било каквих позитивних промена у Србији. Због постизања тог циља са политичком конкуренцијом је могућа и предизборна сарадња по моделу године прекретнице који смо објавили и понудили почетком прошле године.

Са друге стране, са конкуренцијом се такмичимо за поверење и глас бирача. Не нападањем, већ нуђењем различитих решења. Додуше, шта ће бити политика наше конкуренције то још увек не знамо. Сазнаћемо. ДЈБ има своју аутентичну политику, програмске циљеве због којих смо ушли у политику. Они су садржани у нашем програму у 20 тачака и

представљају ДЈБ оригинал. Реч оригинал се односи на оригинал у контексту српске политике. Видимо да и друге политичке опције копирају, прихватају наше ставове и наше политике и то видимо као позитиван знак. Да ли би то што данас промовишу нашу политику и спровели ако икада буду у прилици да уђу у власт не знамо. Ми знамо да ми хоћемо.

На председничке изборе није изашло око 2,2 милиона пунолетних грађана Србије. Ако ћемо по бирачком списку и преко 3 милиона, но сви знамо да бирачки спискови нису ажурни. Годинама. Зашто? Они су вероватно могли да промене резултат избора.

Један од главних задатака контроле медија је и креирање апстинената и креирање тезе да смо сви исти. Пошто знају да опозиционе гласаче не могу да придобију да гласају за њих, партократија на власти се труди да им огади и све друге. И успевају кроз потпуну контролу медија. Када год се појаве нове политичке опције и лидери, медији одиграју важну улогу њиховог блаћења. Полуистинама, извртањем, чистим лажима, често гадостима, готово свакодневно, преко свих канала. Резултат који постижу је да опозициони гласачи кажу: ма сви су исти, видиш и код тих нових нису чиста посла, овде ништа не може да се промени, како да верујем било коме када су ме сви до сада изневерили.

Вучићеве гласаче нећемо моћи да убедимо без слободних медија, уз страх који сеје, брашно и уље које поклања,

радна места у јавном сектору са којим тргује, уз злоупотребу свих државних ресурса и уз константан директан контакт са њима преко армије СНС-ових активиста на терену којима је то једини начин да дођу до посла. Ту армија активиста ми плаћамо из буџета. Међутим, и поред свих ресурса државе које користи, број његових гласача не расте, већ стагнира. Огромна СНС-ова машинерија успева да кроз директан контакт и мешавину пажње, страха и уцена на терену одржава ово бирачко тело. Његове конференције за медије више личе на ратне покличе: ми против њих, него на озбиљне конференције за медије државних службеника који полажу рачуне јавности за свој рад.

Уколико желимо да победимо на изборима, остају нам апстиненти. Њих 2,2 милиона на претходним изборима. Морамо да пронађемо начин да дођемо до њих. До сада то нисмо успели да урадимо. За то нису криви апстиненти, криви смо ми. Наш главни фокус морају бити апстиненти и оно што их је отерало у апстиненцију. Наш противник је апатија за коју још увек немамо решење. Наш противник је већинско мишљење да су сви исти, да су на политичкој сцени исти људи који су радили исто као и СНС када су били на власти, да се вртимо у кругу и да ништа не може да се промени. Наш главни задатак је да вратимо људе у политички процес, да их убедимо да нису сви исти и да све може да се промени.

Јер нисмо сви исти, јер ми нисмо политичари без занимања, знања и звања којима треба чиновничка плата.

Конкуренција није исто што и политички противник. Наш политички противник су све политичке опције које не прихватају црвене линије политике. А те црвене линије су: владавина права, независне институције система, поштовање људских права, слобода медија, укидање партијског запошљавања и потпуна транспарентност рада државе. Укратко: наш главни политички противник је партократија.

ВЛАДА, ОБЕЋАЊЕ ЛУДОМ РАДОВАЊЕ

Владимир Ђурић

народни посланик

Доста је било Нови Сад

Када је 1989. године обаран Чаушеску, камере телевизије Нови Сад слале су слике из Румуније у цео свет и ми смо тада њима били запад. Данас, румунски бруто домаћи производ по глави становника је око 10, а српски око 5 хиљада долара. Румунски двогодишњи пондерисани просек раста БДП-а је 4,5%, а српски тек 1,8%. Ово је податак Фискалног савета. То је цена историјских заблуда којима мало ко од учесника дводневне скупштинске расправе о влади није дао допринос.

Нова влада је влада континуитета и свој легитимитет заснива на хваљењу резултатима претходне владе. Шта о тим “резултатима”, међутим, каже Фискални савет?

Цео регион имао је раст БДП-а за процентни поен већи од планираног због пада цена нафте и хране, пада каматних стопа и бржег опоравка евро зоне. Толико је то допринело и нашем расту БДП-а који је најнижи у региону и износи 1,8% БДП-а за последње две године. Фамозном стопом раста од 3% годишње, којом се власт бесомучно хвали, ниво БДП-а из 2008. године можемо достићи тек 2026. године. Треба нам бржи раст.

Да, дефицит опште државе и јавни дуг на крају 2017. би требало да буду мањи од планираних (1,7% и 73% БДП-а). Повећана је и наплата јавних прихода.

Али, грађани и привреда су исцеђени. Повећан је ПДВ, уведена је акциза на струју. Грађани су присилно допринели том повећању. Партократија није. Она је нахрањена на рачун стандарда грађана. Одређени допринос дала је и теренска довитљивост Пореске управе. Ипак, ове појаве су једнократне и неодрживе. Старосна структура пореске управе је неповољна, пореских инспектора је недовољно. Њено реформисање није повећало ширину захватања, већ је дубље гурнута рука у џепове онима који

су већ обухваћени наплатом фискалних прихода.

Изостале су реформе јавних предузећа из којих је исцеђена добит. Видећемо како ће се то одразити на њихову ликвидност, степен задужења и инвестиција и колико ћемо гаранција морати дати за кредите које ће она узимати.

Структура јавних расхода није поправљена – ништа се ту није променило од 2014, према процени Фискалног савета. Имамо најнижу стопу инвестиција у региону (18% БДП-а, а треба нам бар 23%), упркос енормним субвенцијама. Инвестиције највише недостају у приватном сектору, од предузетника, малих и средњих предузећа. То је последица лошег стања владавине права, лоше инвестиционе климе, високе корупције. Смањење броја запослених у јавном сектору планирано је за 75.000, а оствариће се можда тек за 17.000 запослених.

Смањење плата и пензија из свих ових разлога није дало ефекте уштеда.

Грађани су се “стисли” да би се нахранила партократија.

Фискални савет дао је и препоруке. Треба нам јавни дуг до 50% БДП – а и фискални дефицит од 0,5% БДП – а годишње. А то се, по речима Фискалног савета, постиже:

- ▶ одлучнијим смањењем запослених у јавном сектору, пошавши од здравства и образовања, али не отпуштањем наставника и лекара, већ партијских административних кадрова;
- ▶ повећањем јавних инвестиција и СМАЊЕЊЕМ СУБВЕНЦИЈА (које су за око 1 процентни поен БДП – а веће него у упоредивим земљама),
- ▶ реформом пореске управе која ће повећати обухват, а смањити оптерећење привреде.

Све то је економски програм покрета Доста је било. Уместо разговора о овим мерама, у скупштини слушамо о томе ко је стечајни мафијаш, који режим је убијао људе и присуствујемо режираном игроказу.

ОПОЗИЦИЈА НА БЕОГРАДСКИМ ИЗБОРИМА У ЈЕДНОЈ ИЛИ ВИШЕ КОЛОНА?

Душан Павловић
Потпредседник "Доста је било"

Долазе београдски избори. Као и за председничке изборе, поново се поставља исто питање – да ли опозиција треба да иде у једној или више колона?

СНС је победив у Београду. На последњим председничким изборима у Београду Александар Вучић и Војислав Шешељ су освојили 48,3% гласова, Ненад Чанак и Мирослав Паровић 0,6%, белих листића је било око 1,5%, док су опозициони кандидати освојили 49,6%. На те изборе је у Београду изашло 915.000 бирача, што је 705.000 мање него што их је уписано у бирачки списак. Како знамо да је бирачки списак, благо речено, неуредан, када број изашлих упоредимо са бројем пунолетних грађана, дођемо до броја од 480.000 пунолетних грађана који нису изашли на изборе. Треба напоменути да значајан број гласача СПС-а, којих је на парламентарним изборима 2016. године било око 73.000, није изашао на ове председничке изборе. Ово је стартна позиција за опозицију.

Став Доста је било о опозиционој сарадњи на београдским изборима произилази из програма који ће ДЈБ имати за ове изборе. За ове изборе припремамо другачију пореску, социјалну, културну и комуналну полтику, политику развоја саобраћајне инфраструктуре и јавног превоза, те политику развоја породичног приватног сектора. Ипак, кључна политика ДЈБ остаје департизација јавног сектора, тј. укидање страначког запошљавања, намештених тендера, као и инсистирање на транспарентности градских финансија.

У бројним разговорима с апстинентима, али интересантно, и са страним дипломатама које очигледно подржавају Вучића, опозиција добија исту поруку: и док сте ви били на власти није било независног правосуђа, независних институција система, кршен је Устав. На шта се онда жалите? И када им кажемо да нисмо били на власти, да смо као грађани једнако критиковали

претходну власт и да ћемо ми радити другачије, гледају нас са великом скепсом. Јер сви су то обећавали.

Седамнаест година касније, опозиција не би требало да понови исту грешку. Главни договор, који може да почне изборима у Београду, не треба да буде договор око рушења Вучића, већ око демонтаже партократског система. Када се око тога договоримо, остало ће доћи само по себи. У вези са свим питањима можемо да се разликујемо, али око чињенице да не смемо да наставимо да злоупотребљавамо јавне ресурсе по доласку на власт не сме бити компромиса.

Укидање страначког запошљавања и престанак злоупотребе јавних ресурса је кључ. Договор опозиције око ове теме би остатку Србије послао јасан сигнал да не желимо само да сменимо странке на власти, а онда наставимо да радимо исто што и оне, већ да желимо да мењамо систем. Странке које желе да учествују у овоме су наши природни партнери.

Доста је било је предложио јасне принципе и механизме како да се то постигне:

- ▶ транспарентан градски буџет, који се објављује сваког месеца;
- ▶ јавни критеријуми за мерење успешности и сврсисходности буџетских програма;
- ▶ транспарентни буџети комуналних предузећа и културних и спортских установа;
- ▶ скенирање и објављивање свих уговора које град склапа са приватним предузећима;
- ▶ јавни конкурси за све неполитичке функције у граду (предмет политичког договора могу да буду само за позицију градоначелника, секретара и њихове помоћнике, јер су то политичке функције);
- ▶ систематизација радних места у

комплетном јавном сектору за који је надлежан град Београд.

Након прихватања наших принципа, следио би договор конкретне политике за Београд. Баш и као на републичком нивоу, ДЈБ развија свој план у 20 тачака за Београд: 20 конкретних ствари које бисмо спровели за годину дана и њиме поставили темеље и правце даљег развоја Београда. Београду су потребна конкретна решења за конкретне проблеме и потребе Београђана. Решења за питања саобраћаја и јавног превоза, обнове саобраћајне инфраструктуре, дерегулације тржишта, шта са Београдом на води, уписа у вртиће, бахатог паркирања, унапређење основних и средњих школа, културне политике, енергетске ефикасности, децентрализације града и преношења надлежности на општине, пореске политике окренуте ка породичним фирмама, решавање комуналног хаоса и контејнера који су се претворили у ругло града и многа

друга. Та решења су политика која утиче на животе грађана.

Ако се прихвате и спроведу принципи транспарентности градских финансија, партиократија ће нестати у року од годину дана из Београда. Београд је и прилика да покажемо целој Србији да је могуће увести ред и обрачунати се са партиократијом. После на ред треба да дође цела Србија.

Разуме се, кредибилни појединци су од пресудног значаја за кредибилност и спровођење овакве политике. Желимо сарадњу са људима које грађани не препознају као симболе страначког запошљавања, злоупотребе јавних ресурса, кршења Устава и урушавања независних институција система или реформе правосуђа у кафани, јер само такви људи могу да гарантују да мислимо озбиљно када кажемо да желимо да трансформишемо систем који ради у корист мањине у систем који ради у корист свих.

ПАРТОКРАТИЈА ЈЕ СУШТИНА ПРОБЛЕМА

Суштина проблема који разједа Србију већ неколико деценија је партиократија, односно чињеница да естаблишмент окупљен у политичке странке користи друштвене и јавне ресурсе за страначке и личне потребе. Следствено, ако постоји један циљ око кога би опозиционе странке требало да се уједине, то је демонтажа таквог система. Такав договор није постојао међу странкама које су направиле коалицију ДОС и срушиле Слободана Милошевића 5. октобра 2000. године. Милошевић је отишао, али је систем преживео. После пар година обећавајућег почетка, стари систем је почео да се враћа: нове владајуће странке су поново почеле да се понашају исто као СПС, ЈУЛ и СРС пре 2000. Године. Нетранспарентно су почеле да троше јавни новац и злоупотребљавају јавне ресурсе, чиме су изневериле идеју 5. октобра. Повратак Александра Вучића на власт је само последица чињенице да странке коалиције ДОС нису успеле да промене партиократски систем, већ су, нажалост, постале део њега. Систем којим данас управља Александар Вучић је само побољшана и унапређења верзија система који је преузео од Бориса Тадића.

Саша Радуловић
Председник "Доста је било"

ДЕЦЕНТРАЛИЗАЦИЈА БЕОГРАДА

Град Београд има 17 градских општина од чега је седам приградских са ширим надлежностима од осталих 10. У овој години има буџет од око 815 милиона евра што је око 10% републичког буџета. Буџети свих 17 општина заједно износе око 100 милиона евра, што је око 12% буџета града Београда. Десетина новца и надлежности које Република оставља граду, град по истом принципу оставља општинама. Јер власт је тамо где су паре. Као што је Србији потребна децентрализација, тако је она потребна и у Београду.

Годишњи расходи за запослене на буџету на нивоу града износе око 88 милиона евра. Годишњи расходи за запослене на буџету у 17 градских општина износи 28 милиона евра. У овај трошак не улазе запослени у јавним и комуналним предузећима, али поред администрације улазе и запослени у културним и предшколским установама. Укупни годишњи расходи за запослене у граду и свих 17 општина износи око 115 милиона евра. Очигледно је, дакле, да

запослени у граду имају много више и посла и одговорности од запослених у градским општинама.

Ово нам говори једну од три ствари:

- ▶ или град има мањак запослених и пружа лоше и споре услуге.
- ▶ или општине имају вишак запослених и пружају брзе и квалитетне услуге.
- ▶ или нико не мери квалитет услуга, нити се бави тиме које услуге треба да буду пружене на ком нивоу, како направити баланс између економичности и квалитета, шта је посао града, а шта градских општина и како да грађанима приближимо установе које треба за њих да ураде посао за који их плаћају.

Бојим се да је ово треће. Јер се ниједна власт до сада, ни у Београду ни у Србији, није озбиљно бавила овим питањима. Пуна су нам уста геополитике, као и великих речи и великих тема, а о животним питањима ни речи.

Како се финансира Град Београд и 17 градских општина? Највећи део, око 506 милиона евра, долази од пореза правних и физичких лица, од чега општинама припада око 72 милиона евра односно око 14%. Други највећи извор, око 260 милиона евра, су други приходи у које улазе таксе, накнаде и сви други приходи, укључујући и накнаде које грађани плаћају за градски превоз или за децу у вртићима. Од овог износа, општинама припада око 9,5 милиона евра односно око 4%.

Који су најзначајнији порески приходи? Порез на доходак (порез на зараде и на приходе предузетника) је највећи порески приход и износи око 300 милиона евра на годишњем нивоу, од чега општинама припада око 35 милиона евра односно око 12%. Затим иде порез на имовину који правна и физичка лица у Београду плаћају око 172 милиона евра, од чега 17 општина добијају око 29 милиона, односно око 17%.

Од пореза на доходак, општинама у Србији припада 80%, док Републици

ШТА ИМА ГРАД БЕОГРАД

Град Београд има оснивачка права, управља делом или у целости, финансира или суфинансира или води рачуна о:

- ▶ 13 јавних комуналних предузећа, 9 других предузећа и једном Дирекцијом.
- ▶ 30 установа културе и 3 установе за физичку културу.
- ▶ 23 здравствене установе и 3 установе за социјалну заштиту.
- ▶ 18 државних предшколских установа које управљају са 423 вртића и са 167 верификованих приватних предшколских установа.
- ▶ 192 основне школе са скоро 5.000 одељења и 124.000 ђака.
- ▶ 103 средње школе са скоро 2.500 одељења и 60 хиљада ђака.

Са друге стране, 17 општина управља са 11 јавних комуналних предузећа и установа (у 6 приградских општина), 13 установа културе, једном установом социјалне заштите, 3 туристичке организације, 12 јавних предузећа односно установа за физичку културу.

припада 20%. Порез на имовину у целости припада општинама. Ово важи за све општине у Србији осим за Београд и Ниш, где градске скупштине одлучују како ће се делити ови приходи између града и градских општина.

По којој формули се онда деле порески приходи између града Београд и 17 општина? Ту већ почиње циркус. Вишедеценијски циркус.

Од пореза на зараде приградским општинама Барајево и Сопот припада 100%, Младеновцу 70,6%, Сурчину 56,7%, Обреновцу 41%, Гроцкој 27,3%, Лазаревцу 2,7%, док градским општинама припада између 10% и 13% (сваки проценат је различит), осим Новом Београду 4,7%, Звездари 8% и Вождовцу 9,7%. Логично, зар не?

Од пореза на имовину, Барајево, Сопот, Лазаревац и Младеновац добијају 100%, Обреновац 74%, Гроцка 55%, Сурчин 33%, Раковица 35%, Палилула 21%, Земун и Чукарица 19%, Вождовац 18%, Звездара 17%, Врачар 9%, Нови Београд и Савски венац 6% и Стари град 5%.

Како су градски одборници који су изгласали ове процене дошли до њих? Они то наравно не знају, нити их ико пита за то. А до процената се долази за следећи начин: градоначелник и градско веће, значи владајућа већина, одреде колико која општина треба да добије новца, па онда наштамају

проценте како би постигли тај циљ. Овај систем, као и већину накарадних ствари у Србији, није измислио СНС. Они су тавки деценијама. СНС их само ради још боље по партократију, односно горе по грађане.

Ово је наравно крајње неозбиљно. Нажалост, таква је цела држава у којој живимо. Да би тај "идиличан" систем неодговорности, бахатости и потпуне нестручности који је партократија направила за себе, наставио да живи, потребно је да Курта, или Куртин помоћник, која је скинуо Мурта, или Курта, његов помоћник и Мурта заједно у коалицији, би морали да преваре грађане још једном и наведу их да гласају за њих поново.

Иду нам избори у Београду. Ови

избори могу да промене све. Доста је било припрема план од 20 тачака за Београд. Прва тачка је преписана из плана за Србију: увођење потпуне транспарентности, објава систематизације радних места, објава СВИХ уговора, укидање страначког запошљавање и престанак злоупотребе јавних ресурса. Друга тачка је и план децентрализације Београда. У наредним недељама ћемо обрађивати тачку по тачку нашег програма. ДЈБ је познат по томе што нуди конкретна решења и увек израчуна колико ће нас решења која предлаже коштати. Уколико нам грађани Београда укажу поверење, оно о чему говоримо ћемо и спровести. Тачку по тачку. У Београду ћемо показати како је могуће за кратко време и од Србије направити земљу у којој се лепо и радо живи.

УПУМПАВАЊЕ НОВЦА У ВУЧИЋЕВУ КАМПАЊУ

Татјана Маџура

народна посланица

чланица ГО „Доста је било“

чланица ОО „Доста је било“ – Земун

Недавно сам анализирила извештај који је Агенцији за борбу против корупције предао председнички кандидат Александар Вучић. Извештај је заиста обиман, а у очи упадају две ствари.

Прва – трошак за армију страначких активиста који су свакодневно током кампање позивали грађане, обилазили грађане од врата до врата, караванима путовали из града у град подижући масовност окупљања и које смо сви видели – у извештају стоји да је трошак нула динара. Дакле, неко жели да нас убеди у то да стотине аутобуса, хиљаде људи који су данима спроводили активности на територији читаве Србије, “најбоље организовану странку” нису коштали апсолутно ништа? Сложићете се да је ово и немогуће и невероватно.

Друга ствар је, чини ми се, још интригантнија и занимљивија од претходне. Наиме, око 7000 грађана донирало је укупно око 2,2 милиона евра председничкој кампањи Александра Вучића. Ово све и не би било необично да готово све уплате, око 7000 њих, нису идентичне и не износе округло 40.000 динара. Која је вероватноћа да 7000 грађана пожели да донира управо овај износ? Сложићете се, никаква.

Мени је било необично, па сам одлучила да анализирам ко су људи који донирају оволики новац и одакле им.

Пошла сам од Земуна. Прво ми је у очи упао Милорад Радуловић. Сећате ли се Милорада и његове подметнуте листе за локалне изборе

2016. године? За довођење грађана у заблуду и крају 1,5 % гласова нашој групи грађана Милорад, некадашњи члан општинског већа, а по занимању конобар, награђен је функцијом помоћника председника Општине Земун. Нека од имена која су се тада нашла на фантомској листи Милорада Радуловића, човека “за прљаве послове” општинских функционера, недавно су такође били донатори Вучићеве кампање. Ни то не би било необично да донатори нису по занимању студенти без регистрованих прихода. Донатори у Земуну су и председник ГО Земун, председник Скупштине ГО Земун, као и њихове фамилије. И један и други су своје каријере започели као возачи Александра Вучића и Томислава Николића, вишеструко су увећали своје имовинске карте од тада до данас и у зрелим годинама стекли су своје факултетске дипломе на приватним универзитетима на веома сумњив начин, вероватно да би оправдали то што се налазе на тако високим позицијама мислећи да то никада нико проверити неће. Супруга председника општине, која је била чистачица, у истом периоду се преквалификовала и данас има диплому васпитачице. Није ни чудо да сви заједно – и човек “за прљаве послове”, и поносни носиоци искуства у специфичном транспортном сектору, и некадашње чистачице које су данас дискретно уткане у образовни систем, дугују велику захвалност режиму Александра Вучића те му се симболичним уплатама од 40.000 динара понаособ захваљују. Укупно

175 донатора из Земуна помогло је Вучићеву кампању са донацијама у износу око 7.1 милиона динара.

Други начин “упумпавања” новца у кампању Александра Вучића је да члановима, симпатизерима, корисницима социјалне помоћи неко на рачун уплати 40.000 динара и да они тај новац пренесу на рачун кампање. Непознато је порекло тог новца. Међутим, токове и порекло новца није тешко утврдити имајући у виду да су се ове трансакције дешавале у истом дану на територији једне општине или истовремено на територији више општина. Знамо за случајеве у којима они који се налазе на списку уопште нису били упућени у то да ће се наћи на списку донатора, нити су у потпуности знали шта раде. Најчешће су чинили услуге познаницима који имају користи од тога да у нечије име “оперу” новац непознатог порекла.

Трећи начин је када су позивали чланове, симпатизере и кориснике социјалне помоћи да се у кратком временском периоду јаве у седиште одбора странке, те им на руке давали 40.000 динара у готовини и унапред попуњену уплатницу. Затим су их слали у банку да са свог личног имена директно уплате новац, такође непознатог порекла. Због тога се и спорадично појављују износи од 39.600 динара, јер они који су одлазили да уплате новац код себе нису имали довољно новца да покрију провизију банке у износу од 1% суме коју уплаћују, па је овај новац скидан из укупне суме.

Три начина “пумпања” Вучићеве кампање

Први начин је позив да партијски упосленици “добровољно” донирају фиксне износе на име партијског рекета и на тај начин помогну ионако помпезну и богату кампању Александра Вучића. Партократија је постала рак у метастази који изједа сва здрава ткива нашег друштва. Она има цену коју сви плаћамо – јавне набавке воде учитељице, децу нам чувају чистачице, општине воде возачи, а у надзорним одборима седи родбина оних који не знају да раде свој посао и штите их.